

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Anne McCaffrey

DRAKONO SKRYDIS

Anne McCaffrey

DRAKONO SKRYDIS

Mokslinis fantastinis romanas

MOKSLINĖS FANTASTIKOS SUPERKLASIKA!

Neaprėpiamuose kosmoso toliuose skrieja keista Perno planeta, kurioje veisiasi telepatines galias turintys drakonai. Prieš daugelį tūkstančių metų žmonės atrado Perną ir ją kolonizavo. Tačiau po kiek laiko visi ryšiai su Žeme nutrūko, tad kolonistai liko vieni prieš galingą vietinių drakonų padermę, prieš kas du šimtmečius iš dangaus pasipilančias paslaptingas mirtinas Gijas...

HUGO 1968
NEBULA 1969

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

232 tomas Serija įkurta 1990 m.

Anne McCaffrey - DRAGONFLIGHT

New York, Berkley books, 1998

ISBN 9955-10-022-2

Copyright © by Anne McCaffrey, 1968

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Prologas

*Likimą savo pažabot panorę
Jie baimę, skausmą, neviltį pamynė,
Klajodami šaltoj erdvėj beorėj
leškojo atkakliai naujos tėvynės.*

Kada legenda pavirsta legenda? Kodėl mitas tampa mitu? Kiek amžių turi praeiti, kad pusiau užmiršti įvykiai virstų pasaka? Ir kodėl kai kurie faktai taip ir lieka neginčytini, kai tuo tarpu kitų tikrumu imama abejoti, jei tik jie apskritai nesudyla ir neišsitrina iš atminties?

Rakbetas, esantis Šaulio žvaigždyne, buvo geltonoji G klasės žvaigždė. Jo sistemai priklausė penkios planetos ir dar viena, klajojanti - pritraukta ir traukos pančiais susieta su žvaigžde paskutiniajame tūkstantmetyje. Trečioji sistemos planeta turėjo atmosferą, kurios oru galėjo kvėpuoti žmogus, užtektinai vandens, kurį jis galėjo gerti, ir traukos jėgą, leidžiančią jam tvirtai stovėti ir vaikščioti savomis kojomis. Žmonės greitai planetą atrado bei kolonizavo: jie taip elgdavosi kiekviename gyvenimui tinkamame pasaulyje.

Bet paskui - ar dėl užmaršumo, ar dėl imperijos žlugimo (priežasties kolonistai taip ir nesužinojo, tad galų gale ji liovėsi juos dominusi) - kolonijos visiškai atsiskyrė ir liko vienos.

Kai žmonės pirmą kartą išlipo trečiajame Rakbeto pasaulyje ir pavadino jį Pernu, jie beveik neatkreipė dėmesio į priklydusią planetą, judančią aplink naujai įgytą žvaigždę ištįsusia ir nepastovia eliptine orbita. Pasikeitus kelioms kartoms žmonės galutinai užmiršo jos egzistavimą. Tačiau kosmoso klajūnės trajektorija nusidriekė taip, kad vieną kartą per du šimtus Žemės metų planeta prislinkdavo labai arti Perno.

Esant palankioms aplinkybėms ir pakankamai mažam nuotoliui tarp planetų - o taip nutikdavo beveik visuomet - prisišliejusioje planetoje išsivysčiusi gyvybė stengdavosi prasiskverbti pro kosmoso tarpą ir persikelti į kur kas svetingesnę Perną.

Nepatikimas ryšys su Žeme nutrūko kaip tik tada, kai prasidėjo įnirtinga kova su grėsme, kuri užgriuvo Perną iš dangaus sidabrinų Gijų pavidalu. Sulig kiekviena karta prisiminimai apie gimtinę trynėsi iš perniečių istorijos: iš pradžių jie virto mitu, paskui nugrimzdo užmarštin.

Ieškodami, kaip apsiginti nuo mirtinųjų Gijų

antplūdžio, perniečiai, kupini žemiškiesiems jų protėviams būdingo išradingumo, prisijaukino unikalią Perno faunos rūšį. Žmones, sugebančius užmegzti glaudų emocinį ryšį, bei tuos, kurie turėjo įgimtų telepatinių savybių, pradėta mokyti bendrauti su nepaprastais gyvūnais, kurių teleportaciniai sugebėjimai tapo neįkainojamai vertingi žiauriame perniečių kare prieš Gijas.

Sparnuoti, ilgauodegiai, ugnimi alsuojantys *drakonai* (šis pavadinimas buvo pasiskolintas iš atmintyje išlikusios Žemės legendos), jų raiteliai, auklėti atskirai nuo kitų perniečių, grėsmė, su kuria jie grūmėsi - visa tai tapo daugybės naujų legendų bei mitų pamatu.

Bet štai Pernas atsikratė šiurpaus pavojaus ir gyvenimas ėmė tekėti ramesne vaga. Ir, kaip ne kartą yra nutikę ir Žemės istorijoje, legendomis imta abejoti, o ankstesniųjų didvyrių palikuonys tapo nemėgstami...

PIRMOJI DALIS

PAIEŠKA

Pirmas skyrius

*Teaidi būgnai, trimitų daina -
Artėja juodoji nelaimės diena.*

*Blaškos liepsnos, dega žolė,
Pakilo dangun Raudonoji Žvaigždė.*

Lesą pabudo nuo šalčio, bet ne nuo to įprastinio, sklindančio nuo amžinai drėgnų akmeninių sienų. Tai buvo pavojaus nuojautos šaltis, nelaimės, didesnės už tą, kuri prieš dešimt Apsisukimų įvarė ją, kūkčiojančią iš siaubo, į dvo-kiantį slenksčio sargo urvą.

Stengdamasi sutelkti mintis ji nejudėdama gulėjo ant šiaudų tamsioje sūrinėje, atstojančioje miegamąjį jai ir kitoms virtuvėje dirbančioms moterims. Grėsminga nuojauta buvo stipresnė nei kada nors anksčiau. Lesa susikaupusi palietė po vidinį kiemą ratais šliaužiojančio sargo

sąmonę. Įtempta grandinė išdavė žvėries susirūpinimą, bet sargas nematė priešaušrio prieblandoje nieko, kas galėtų kelti nerimą.

Susirietusi į kamuoliuką ir stipriai apglėbusi rankomis pečius Lesa pamėgino atsikratyti įtampas. Palaipsniui, vieną po kito atpalaiduodama raumenis mergina stengėsi atpažinti grėsmę, pažadinusią ją, bet nesukėlusią nerimo jautriajam sargui.

Matyt, pavojus buvo kažkur už Ruato holdo sienų. Šiaip ar taip, jo nebuvo ant holdą juosiančios apsauginės juostos, išdėliotos iš akmeninių plytų, tarp kurių pro seną mūrą prasikalė atkaklūs jaunos žolės stiebeliai. Ši žaluma bylojo apie holdo nuosmukį, mat senaisiais laikais jo akmenys garsėjo pavydėtina švara. Pavojus nesklido ir nuo apleisto grįsto kelio, vedančio į slėnį; vargu ar jis slypėjo akmens skaldyklose arba dirbtuvėse, išsidėsčiusiose uolos, ant kurios stovėjo holdas, papėdėje. Jo negalėjai pajusti nė vėjyje, dvelkiančiame nuo paplėkusių Tileko krantų. Bet pavojaus jausmas persmelkė Lesą priversdamas įsitempti kiekvieną nervą, kiekvieną grakštaus kūno ląstelę. Lesa stengėsi atpažinti pavojų tol, kol ribuliuojanti nuojauta išnyko kartu su paskutiniais miego likučiais. Ji mintimis nulėkė tarpeklio pusėn - toliau, negu kada nors jai teko

pasiękti. Kad ir kas tai buvo, pavojus slypėjo ne Ruate... ir kol kas ne holdo apylinkėse. Ir pojūtis visiškai nepaįįstamas... Vadinasi, ten ne Feksas.

Lesą nusiųypsojo prisiminusi, kad jau tris pilnus Apsisukimus Feksas nesirodo Ruate. Holdo amatininkus apėmusi apatija, nusmukusios fermos, žole apaugę holdo akmenys - viskas apsiųaukėlį Plynaukštės valdovą Feksą taip siutino, jog jis buvo linkęs užmiršti priežastis, dėl kurių buvo užgrobtas kadaise toks klestintis ir turtingas Ruatas.

Lesą susirado šiauduose sandalus, atsistojo, automatiškai nusikratė nuo plaukų sausus šapelius ir sumezgė nešukuotus gaurus į sunkų mazgą ant pakaušio.

Atsargiai žengdama tarp tarnaičių, kurios ieškodamos šilumos glaudėsi viena prie kitos, mergina nuzulintais laipteliais nusileido į virtuvę. Ant ilgo stalo priešais didžiulę krosnį, atgręžę į dar rusenančias žarijas nugaras, garsiai knarkė virėjas ir jo padėjėjai. Lesą prasmuko pro urvą primenančią virtuvę prie durų. Pravėrusi vieną durų pusę lygiai tiek, kad prasispraustų lengvas, grakštus kūnas, mergina atsistojo ant apledėusių kiemo akmenų. Šaltis prasiskverbė pro plonus sandalų padus ir nudegino po miego dar šiltas

pėdas; Lesa susigūžė nuo gaivaus priešaušrio vėjo, besismelkiančio per sulopytus drabužius.

Slenksčio sargas peršliaužė kiemą ir pasveikino ją; žvėries sąmonėje kaip visuomet šmėsčiojo silpna viltis, kad jis kada nors bus paleistas nuo grandinės. Lesa švelniai pakasė stačias jo ausis; žvėris taikiai kėblino šalia stengdamasis prisiderinti prie lengvo jos žingsnio. Žvelgdama į bjaurią sargo galvą mergina pasižadėjo, kad netrukus deramai jį išspraus. Kai Lesa ėmė kopti vientisoje uoloje iškirstais laiptukais į aikštelę viršum masyvių vartų, sargas, įtempęs grandinę ir dusliai urgdamas, atsigulė ant žemės.

Užkopusi į bokštą Lesa įsižiūrėjo į rytus - į ten, kur šviesėjančio dangaus fone abipus tarpeklio dunksojo tamsūs akmeninių stulpų siluetai. Mergina neryžtingai pasisuko kairiau: pasirodė, jog būtent iš ten sklido pavojaus alsavimas. Pakėlė galvą, ir žvilgsnį prikaustė Raudonosios Žvaigždės šviesa, kuri ne per seniausiai tapo ryškesnė už visas kitas priešaušrio dangaus žvaigždes. Lesa žvelgė į ją tol, kol žvaigždė žybtelėjusi paskutiniu ju ruolino spinduliu išnyko patekančio Rakteto švytėjime.

Auštant liepsnojanti Raudonoji Žvaigždė... Merginos atmintyje šmėstelėjo senų baladžių nuotru-

pos, deja, pernelyg greitai, kad spėtųm suvokti jų prasmę. Be to, nuojauta Lesai kuždėjo: nors pavojus gali pasirodyti ir iš šiaurės rytų, rytų pusėje slypėjo kur kas didesnė grėsmė. Anksčiau ar vėliau priešas pasirodys ir teks stoti su juo į kovą. Įtempusi regėjimą, lyg tokiu būdu galėtų sutrumpinti atstumą iki nežinomo priešo, ji žvelgė tekančios saulės link. Plonas klausiamas sargo švilpimas pasiekė Lesos sąmonę, ir grėsmės jausmas ištirpo be pėdsakų.

Mergina atsiduso. Auštantis rytas nepateikė atsakymo - tik neaiškia pavojaus nuojautą. Teks palaukti. Svarbiausia, kad atėjo perspėjimas ir Lesa jį priėmė. Ji pripratusi laukti. Atkaklumas, ištvėrmė bei klasta irgi buvo jos ginklai, sustiprinti neišsenkančiu keršto troškimu - keršto, kuris jau dešimt Apsisukimų buvo svarbiausias jos gyvenimo tikslas.

Saulėtekio šviesa užliejo liūdną Plynaukštės peizažą, pirmieji spinduliai palietė nesuartus laukus slėnyje, apleistus sodus, kur ieškomamos retų pavasario žolės daigelių klaidžiojo melžiamų galvijų bandos. Lesa pagalvojo, kad dabar Ruata žolė prasikala draudžiamose vietose, bet žūva ten, kur turėtų vešliai žaliuoti. Ji pamėgino prisiminti, kaip atrodė Ruato slėnis prieš Fekso pasirodymą - derlingas ir laimingas, sutvarkytas ir

turtingas. Keista, mažli šypsena slystelėjo jos lūpomis. Nedaug pelno gavo Feksas iš užgrobtu Ruato... ir ateity, kol ji, Lesa, gyva, gaus ne daugiau. Kažin ar jis nutuokia apie nuosmukio priežastis.

O gal vis dėlto nutuokia, suabejojo Lesa, ir skausminga nelaimės nuojauta suspaudė širdį. Mergina nusigręžė nuo saulės. Ten, vakaruose, stovėjo senasis gimtasis Fekso holdas - vienintelis, priklausantis jam teisėtai. Šiaurės rytuose beliko tik plikos akmeninės plynaukštės ir Veiras, kadaise gynęs Perną.

Lesa pasiražė, išrietė nugarą ir giliai įkvėpė gailaus ryto oro.

Kieme užgiedojo gaidys. Mergina sukklususi atsigręžė, dirstelėjo į holdą - nesinorėjo būti pastebėtai tokia keista poza. Ji skubiai išsileido plaukus, ir purvinos, susivėlusios sruogos paslėpė veidą. Vikriai nutipenusi laiptais žemyn Lesa priėjo prie sargo. Šis gailiai dejavo ir mirkčiojo: auštančios dienos šviesa erzino jo akis. Nekreipdama dėmesio į kvapą iš žvėries nasrų ji prisispaudė žvynuotą jo galvą ir ėmė kasyti smailias ausis bei atsikišusius antakius. Sargui tai teikė neapsakomą malonumą - ilgas jo kūnas virpčiojo, pakirpti sparnai tyliai šiugždėjo. Jis vienas žinojo

tiesą apie Lesą. Ir buvo vienintelis visame Perne, kuriuo mergina pasitikėjo - pasitikėjo nuo tada, kai gelbėdamasi nuo negailestingų kalavijų, užliejusių holdo akmenis Ruato gyventojų krauju, surado prieglobstį tamsiame, dvokiančiame jo guolyje.

Lesą pamažu atsistojo primindama žvėriui, kad pašalinių akivaizdoje jai jis turi būti toks pat piktas, kaip ir visiems kitiems. Siūbuodamas visu kūnu ir tokiu būdu reikšdamas nepasitenkinimą sargas pažadėjo Lesai, kad bus klusnus, nors vien mintis apie apsimestinį nuožmumą jį gniuždė.

Pirmieji saulės spinduliai žvilgterėjo pro išorinę holdo sieną, ir sargas dusliai urgzdamas įpuolė į tamsų savo urvą. Lesa skubiai šmurkštelėjo pro virtuvę į sūrinės prieblandą.

Antras skyrius

Iš Veiro - vulkano giliosios taurės

Į skaisčią žydrynę raiteliai skries.

Drakonai pakilo tarytum migla,

Sutvisko šit bronzą, ruda ir žalia;

Vos vedliui sparnais suplasnojus galingais,

Būrys debesy sušmėžavęs pradingo.

Prie galingo bronzinio Mnemento kaklo prispaudęs F'laras pirmasis pasirodė danguje virš pagrindinio apsišaukėlio Plynaukštės valdovo Fekso holdo. Paskui jį, nusidriekę taisyklingu pleištu, pasirodė kiti Sparno raiteliai. Pasukęs galvą F'laras nužvelgė įprastinę gretą: ji buvo tokia pat griežta, kaip ir persikėlimo į Protarpį momentu.

Kol Mnementas, kaip ir derėjo draugiško vizito metu, apskriejo ore ilgą lanką ketindamas nusi-leisti ant apsauginės holdo juostos, F'laras vis labiau irzdamas stebėjo apgriuvusius, senus, apleistus įtvirtinimus. Ugninių akmenų duobės tuščios, o nuo jų nusidriekę uoloje iškalti latakai pažaliavę nuo samanų.

Ar liko visame Perne bent vienas lordas, kuris dar rūpinasi savo holdo akmenų švara, kaip reikalauja seni įstatymai? F'laro lūpos rūščiai susispaudė. Kai pasibaigs ši Paieška ir įvyks Patvirtinimas, Veire susirinks Bronzinių taryba. Ir galima prisiekti Aukso Kiaušiniu, kad jis, F'laras, taps vyriausiuoju. F'laras atgaivins ankstesnįjį kruopštumą. Jis sunaikins žalumą ant Perno uolų ir per ilgus metus susikaupusį purvą, privers su

šaknimis išrauti kiekvieną žolės stiebelį, prasi-
skverbusį tarp akmeninių plokščių. Laukinė aug-
menija aplink bet kurią fermą taps nedovanotina
nuodėme. Ir dešimtinė, pastaruoju metu tokia
skurdi ir taip nenoriai aukojama, ims tekėti į Dra-
konų Lizdą - nors ir iš baimės būti sudegintiems,
bet dosniai, kaip dera.

Mnementas pritariamai užriaumojo lengvai leis-
damasis ant apžėlusią holdo plytų. Drakonas
suglaudė didžiulius sparnus, ir tuo momentu
pagrindiniame bokšte nuaidėjo trimitas. Mneme-
ntas priklaupė pajutęs F'laro norą nulipti. Lauk-
damas, kol pasirodys holdo šeimininkas, bronzi-
nis raitelis atsistojo prie drakono galvos, pana-
šios į gigantišką pleištą. Išsiblaškęs F'laro žvilgs-
nis nuslydo per šiltos pavasario saulės užlietą
slėnį. Jis nekreipė dėmesio į smalsuolius. Tuo
tarpu šie, trokšte trokšdami geriau apžiūrėti
atvykėlius, aplipo tvoreles bei langus, iškirstus
viršum holdo dunksančioje uoloje....

KOMENTARAI

Apsisukimas - Perno metai.

ašenotris - pernietiškas azoto rūgštis pavadinimas.

Gijos - mikozoidinės sporos. Gyvybės forma iš Raudonosios Žvaigždės; planetoms suartėjus (Praslinkimo periodu) galinčios pasiekti Perno atmosferą bei paviršių. Augdamos ir besidauginamos sunaikina aplink visą organiką.

holdai - didžiosios Perno gyventojų dalies gyvenamoji vieta. Iš pradžių, siekiant apsisaugoti nuo Gijų, visos holdų patalpos būdavo iškertamos uolose.

Intervalas - laiko periodas tarp dviejų Gijų pasirodymų, t. y. Raudonosios Žvaigždės ir Perno suartėjimų, prilygstantis 200 Apsisukimų.

ilgasis Intervalas - už įprastinį Intervalą dvigubai ilgesnis laikotarpis. Dėl nestabilios orbitos Raudonoji Žvaigždė kartais praslenka pro Perną nepakankamai arti ir Gijos nepasiekia planetos atmosferos.

kla - karštas, žvalumo teikiantis gėrimas, gaminamas iš tam tikrų medžių žievės, skoniu primenančios cinamoną.

Patvirtinimas - naujagimio drakono ir jo pasirinkto raitelio įsiskverbimas į vienas kito sąmonę.

Praslinkimas - periodas, kurio metu Raudonoji Žvaigždė būna ganėtinai arti Perno ir Gijos gali įveikti planetas skiriančią erdvę. Paprastai Praslinkimo periodas tęsiasi 50 Apsisukimų.

Protarpis - matmuo, kuriame nėra nei laiko, nei erdvės sąvokos. Perno drakonai pasižymi sugebėjimu persikelti per Protarpį į bet kurį įprastinio pasaulio laiko bei erdvės tašką.

Rakbetas - geltonoji G klasės žvaigždė, Perno saulė. *Raudonoji Žvaigždė* - Rakbeto sistemos planeta. Sukasi aplink šviesulį nestabilia, stipriai ištįsusi elipse.

ugninis akmuo - mineralas, kurio sudėtyje yra fosfino.

Drakonai ryja ugninius akmenis, kad galėtų spjaudyti ugnimi.

Veiras - drakonų ir raitelių buveinė.

veiras - drakono ola (lizdas), greta kurios šliejasi raitelio būstas.

PRIEDAS

PERNO VEIRAI IR PRIE JŲ BESIŠLIEJANTYS HOLDAI (chronologine Veirų įkūrimo tvarka)

FORTO VEIRAS

Forto holdas (pats seniausias) - lordas Grochas

Ruato holdas (antras pagal amžių) - lordas
Džeksomas,

valdytojas Laitolas

Pietinio Bolo holdas - lordas Sendželas

BENDENO VEIRAS

Bendeno holdas - lordas Reidas, lordas Toronas

Bitros holdas - lordas Saiferis, lordas Saigomalas

Lemoso holdas - lordas Asgenaras

PLYNAUKŠTĖS VEIRAS

Plynaukštės holdas - lordas Bargasas

Nabolo holdas - lordas Feksas, lordas Meronas,
lordas Dekteris

Tileko holdas - lordas Oterelas

AIGENO VEIRAS

Keruno holdas - lordas Kormanas Aukštutinio
Aigeno holdas - lordas Bangeris Pietų Telgaro
holdas

ISTOS VEIRAS

Istos holdas - lordas Vorbretas

Aigeno holdas - lordas Loudis

Nerato holdas - lordas Vinsetas, lordas Bega-
monas

TELGARO VEIRAS

Telgaro holdas - lordas Laradas

Kromo holdas - lordas Neselas

PIETŲ VEIRAS

Pietų holdas

APIE AUTOREŲ

Ana Ineza Makkefri gimė 1926 m. balandžio 1 d. Kembridžo miestelyje Masačiūsetso valstijoje. Po vidurinės baigimo būsimoji rašytoja studijavo literatūrą bei slavų kalbas Redklifo koledže. Neturėdama jokio supratimo apie mokslinę fantastiką, atsitiktinai perskaitė Edmondo Hamiltono romaną „Žvaigždžių karaliai“, kuris ją sužavėjo. Pirmąjį apsakymą „Rasės laisvė“ išspausdino 1953 metais žurnale „Science Fiction Plus“. Per beveik pusšimtį kūrybos metų Ana Makkefri išleido 40 romanų, iš kurių vertėtų paminėti „Kristalo dainininkę“ (1975), „Pegaso sparnus“ (1991) ir „Dinozaurų planetą“ (1978). Tačiau labiausiai skaitytojų pamėgti yra romanai apie telepatija apdovanotus Perno planetos drakonus. Ypač populiarios pirmosios Perno ciklo knygos: „Drakono skrydis“ (1968), „Drakono kelias“ (1971) bei „Baltasis drakonas“ (1990).